

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/106/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111212323
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8111212323.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalobcu: S. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Y. XX, právne zastúpeného JUDr. Jánom Garajom, advokátom so sídlom v Prešove, Floriánova 2, proti žalovanému: Obec Malý Slivník, Malý Slivník 48, IČO: 00 327 433, právne zastúpenému Doc. JUDr. Jozefom Sotoláňom, PhD., advokátom so sídlom v Košiciach, Južná trieda 1, o zaplatenie 4.870,38 Eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 10C/133/2011-229 zo dňa 19.04.2013 a odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č.k. 10C/133/2011-249, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okrem výroku o vylúčení nároku o zaplatenie príslušenstva na samostatné konanie a výroku o trovách konania.

O d m i e t a odvolanie voči výroku o vylúčení nároku o zaplatenie príslušenstva na samostatné konanie.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

P o t v r d z u j e uznesenie č. k. 10C/133/2014-249 zo dňa 22.05.2013.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.092,62 Eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň zamietol žalobu v časti o zaplatenie 946,26 Eur a zastavil konanie v časti o nároku žalobcu na zaplatenie 2.831,50 Eur. Na samostatné konanie vylúčil nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5.210,16 Eur za obdobie od 21.01.2011 do zaplatenia a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 292 Eur na zaplatenom súdnom poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.833,65 Eur na účet jeho právneho zástupcu, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami §§ 2 ods. 2, 3 ods. 1, 4 ods. 1 bod 2, 4 ods. 2, 5 ods. 2 písm. a), 5 ods. 3 zákona č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest účinného v čase zániku mandátu žalobcu. V odôvodnení uviedol, že pokiaľ sa týka nároku žalobcu na vyplatenie odstupného, v konaní bolo preukázané, že žalobca vykonával funkciu starostu štyri roky, čím je zrejmé, že mu patrí odstupné vo výške 5-násobku jeho priemerného mesačného platu. Priemerný mesačný plat žalobcu je stanovený v zmysle citovaných ustanovení zákona o právnom postavení a platových pomeroch starostov ako 1,83-násobok priemerného platu pracovníka v národnom hospodárstve, pre rok 2009 to činilo 744,50 Eur. Starosta obce mal teda nárok v roku 2010 na plat vo výške 1.362,43 Eur, čo po zaokrúhlení činí 1.363 Eur. Z uvedeného je zrejmé, že nárok

na odstupné v jeho prípade predstavuje sumu 6.815 Eur (1.363 Eur x 5). V konaní nebola spornou skutočnosťou, že Obec Malý Slivník mala v roku 2010 751 obyvateľov. Žalobca uplatnil v konaní nárok na zaplatenie sumy 4.870,38 Eur, pričom týmto návrhom bol súd viazaný. Z odôvodnenia žaloby na začatie konania je zrejmé, že žalobca uplatňoval odstupné vo výške 5.210,16 Eur, pričom zobral do úvahy zaplatené tri mesačné splátky po 113,26 Eur. V čase podania žaloby tak žiadal priznať sumu 4.870,38 Eur, z čoho prvostupňový súd vychádzal pri posudzovaní nároku. Ako vyplýva zo záveru z pojednávania z 08.06.2012 uplatnil žalobca tento nárok ako čistú mzdu, t. j. bez odvodov do fondov a dane. Z vykonaných dôkazov bolo preukázané, že žalovaný vyplatil na dani z príjmu 1.259,13 Eur, na sociálnom poistení 253,87 Eur a na poistnom na zdravotnom poistení 89,34 Eur ako to vyplýva zo spisu. Obec pri výpočte týchto odvodov vychádzala zo sumy 7.266,83 Eur, nakoľko v tejto sume bola zahrnutá aj mzda za obdobie január 2011 vo výške 454,33 Eur. Táto však nebola predmetom konania, preto prvostupňový súd bral do úvahy len sumy, ktoré mali byť vyplatené z odstupného, teda zo sumy 6.815 Eur, pričom podľa platných právnych predpisov v mesiaci január 2011, kedy vznikla táto odvodová povinnosť, činili odvody na zdravotné poistenie 4 % z maximálneho vymeriavacieho základu 2.233,50 Eur, teda 89,34 Eur, odvody na nemocenské poistenie boli dané ako 1,4 % z maximálneho základu 1.116,75 Eur, čo činí 15,63 Eur a povinné príspevky do fondu nezamestnanosti starobného dôchodku a invalidity činili 8 % z maximálneho vymeriavacieho základu 2.978 Eur, t. j. 238,24 Eur. Spolu táto suma činí 253,87 Eur, teda rovnako ako suma, ktorá bola odvedená zo strany žalovaného za žalobcu. Na dani z príjmu mala byť odvedená suma 1.173,29 Eur, nakoľko zo sumy 6.815 Eur ako vymeriavacieho základu je nutné odpočítať odvody na zdravotné a nemocenské poistenie, teda 89,34 Eur + 253,87 Eur ako aj nezdaniteľnú položku 296,60 Eur a z tohto rozdielu 6.175,19 Eur činí daňová povinnosť vo výške 19 % 1.173,29 Eur. Žalobca však žiadal priznať odstupné po odpočítaní týchto položiek, nakoľko tieto boli mu zrazené a odvedené v mesiaci január 2011. Keďže žalobca žiadal o vyplatenie odstupného po zrážkach daní a odvodov, prvostupňový súd sa bližšie už týmito skutočnosťami nezaoberal.

Následne sa prvostupňový súd zaoberal vzájomným návrhom podaným zo strany žalovaného, kedy žalovaný za konania uplatnil svoje práva proti žalobcovi, a to na zaplatenie sumy 946,26 Eur s príslušenstvom. Žalovaný síce svoje podanie odôvodňuje § 97 O.s.p., ale zároveň uvádza, že jedná sa o jeho procesnú obranu, čím je jeho podanie zmätočné, keďže obranu vo forme procesnej obrany voči návrhu upravuje § 98 O.s.p. V danom prípade je nutné postupovať podľa § 98 O.s.p., nakoľko žalovaný uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie v menšom rozsahu ako je pohľadávka žalobcu, kedy hovoríme o tzv. kompenzačnej námietke. K tejto došlo v priebehu konania, nakoľko toto podanie sa dostalo do dispozičnej sféry žalobcu dňa 04.05.2012. Postupom podľa § 41 ods. 2 O.s.p. súd preto posudzoval úkon žalovaného podľa jeho obsahu ako námietku započítania.

Z vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd preukázané, že kompenzačná námietka žalovaného je dôvodná a v čase jej vznesenia existovali predpoklady započítania podľa hmotného práva. Jedná sa o vzájomné pohľadávky medzi účastníkmi konania s rovnakým druhom plnenia, ktoré sú spôsobilé na započítanie a došlo aj k existencii relevantného právneho úkonu smerujúceho k započítaniu. V čase jej vznesenia, teda k dátumu 04.05.2012, bol nárok žalobcu požadovaný vo výške 4.870,38 Eur už ponížený o sumu 15 splátok po 113,26 Eur, čo predstavovalo sumu 1.698,90 Eur. Po strete týchto vzájomných pohľadávok sa nárok žalobcu ustálil vo výške 2.225,22 Eur (3.171,48 Eur - 946,26 Eur). Následne došlo k zaplateniu ďalších 10 splátok vo výške 1.132,60 Eur. Preto činí priznaný nárok žalobcu 1.092,62 Eur (4.870,38 Eur - 2.831,50 Eur - 946,26 Eur).

Prvostupňový súd mal za to, že v žiadnom prípade nemožno dospieť k záveru, že starosta môže poberať vyšší plat, než plat, ktorý mu stanovuje zákon, nakoľko funkcia starostu je verejnou funkciou, ktorá sa nevykonáva v pracovnom pomere. Je pravdou, že starostovi počas výkonu funkcie patrí dovolenka na zotavenie a na jej účely sa primerane použije osobitný predpis, t. j. Zákonník práce, pričom zo znenia citovaného ustanovenia zákona o právnom postavení a platových pomeroch starostov je zrejmé, že tento predpis odkazuje na Zákonník práce len pokiaľ sa týka otázky určenia rozsahu dovolenky, vzniku nároku na dovolenku, ktorá je upravená v tretej časti Zákonníka práce, pričom podľa názoru súdu nie je dôvodné používať všeobecný právny predpis, a to Zákonník práce aj ohľadne mzdy a náhrady mzdy, pokiaľ na to špeciálny zákon, teda zákon o platových pomeroch starostov špeciálne neodkazuje. Prvostupňový súd mal za to, že v danom prípade je kompenzačná námietka dôvodná a suma 946,26 Eur bola žalobcovi vyplatená bez právneho dôvodu, nakoľko v tomto rozsahu prevyšuje jeho mzdu, ktorá mu patrila v

zmysle špeciálneho právneho predpisu, a teda zákona o platových pomeroch starostov obcí. Nakoľko sa jednalo o započítaciu námietku, pričom v čase jej stretu bol nárok žalobcu vyšší než nárok žalovaného, prvostupňový súd túto námietku zohľadnil ako dôvodnú.

Pokiaľ žalobca uplatňoval právo na zaplatenie sumy 4.870,38 Eur žalobou podanou na súde, pričom následne zobral späť návrh v časti o zaplatenie sumy 2.831,50 Eur, v tejto časti bolo konanie zastavené a v časti o zaplatenie sumy 946,26 Eur bola úspešne vznesená započítacia námietka. Prvostupňový súd preto priznal právo na zaplatenie sumy 1.092,62 Eur.

Z dôvodu hospodárnosti konania prvostupňový súd podľa § 112 ods. 2 O.s.p. vylúčil na samostatné konanie nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5.210,16 Eur za obdobie od 21.01.2011 do zaplatenia.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. do dňa 04.05.2012, kedy vzniesol žalovaný námietku vzájomného návrhu a následné úkony podľa § 142 ods. 2 O.s.p. v súlade so zásadou úspechu účastníkov vo veci.

Proti výroku rozsudku, ktorým prvostupňový súd zamietol žalobu v časti o zaplatenie 946,26 Eur a výroku rozsudku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil kompenzačnú námietku žalovaného. Podľa jeho názoru prvostupňový súd nemôže konštatovať, že starosta nemá nárok na náhradu za nevyčerpanú dovolenku. Podľa názoru žalobcu je takéto rozhodnutie diskriminačné. Nesprávne právne posúdenie namietal žalobca aj pri použití ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. pri priznávaní náhrady trov konania. Mal za to, že mu patrí náhrada v ním vyúčtovanom rozsahu, teda aj za úkony zo dňa 29.12.2011 a 19.2.2013, a to nie v rozsahu 62 %, ale v plnej výške.

Proti rozsudku vo všetkých výrokoch okrem výroku o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 946,26 Eur podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalovaný. Ako dôvod svojho odvolania uviedol nepreskúmateľnosť rozhodnutia spočívajúcu v porušení povinnosti súdu jasne a zrozumiteľne odôvodniť svoje rozhodnutie. Mal za to, že prvostupňový súd nerozhodol o celom predmete konania. Zároveň namietal výšku sumy, v ktorej žalobca vzal žalobu späť. Podľa jeho názoru nebola v konaní ustálená výška žalovanej sumy, ktorá tiež spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia. Žalobca sa v konaní odvolával na uznesenia, ktorými obec nedisponovala, preto žalovaný nemohol akceptovať nezákonné nároky žalobcu. Žalovaný namietal aj nesprávnosť rozhodnutia vo výroku o trovách konania. Podľa jeho názoru sa prvostupňový súd nezaoberal aplikáciou ustanovenia § 150 O.s.p., resp. pri priznávaní náhrady trov konania mylne nezohľadnil úspech žalovaného v konaní. Na základe uvedeného žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa bez zopakovania, či dopĺňovania dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa. Preto tak urobil bez nariadenia

odvolacieho pojednávania (§ 213 ods. 3, 4, 5 a § 214 ods. 2 O.s.p.). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 14.01.2014 čo zodpovedá ust. § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p.. Pri preskúmaní odvolaní napadnutého rozhodnutia bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať tento rozsudok z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O.s.p.). Po takomto preskúmaní napadnutej časti rozsudkov dospel odvolací súd k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú

vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd a v súvislosti s odvolacími dôvodmi uvádza nasledovné:

Podľa ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest účinného v čase zániku mandátu žalobcu (ďalej len „zákon o platových pomeroch starostov obcí“) starostovi počas výkonu funkcie patrí dovolenka na zotavenie; na jej účely sa primerane použije osobitný predpis. Náhradu platu za nevyčerpanú dovolenku možno starostovi poskytnúť, len ak nemohol vyčerpať dovolenku ani do konca budúceho kalendárneho roku a ak o tom rozhodlo obecné zastupiteľstvo.

Žalobca v podanom odvolaní namieta nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu na dovolenku a jej náhrady. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na vecnú správnosť rozhodnutia prvostupňového súdu s poukazom na doslovné znenie ustanovenia § 2 ods. 2 zákona o platových pomeroch starostov obcí a jeho gramatický výklad, podľa ktorého možno starostovi priznať náhradu platu za nevyčerpanú dovolenku len za splnenia dvoch kumulatívnych predpokladov, a to nemožnosti vyčerpať dovolenku ani do konca budúceho kalendárneho roku a zároveň rozhodnutia obecného zastupiteľstva o tom, že sa mu náhrada za nevyčerpanú dovolenku priznáva. Prvostupňový súd preto správne právne uzavrel, že funkcia starostu je verejnou funkciou nevykonávanou v pracovnom pomere, za ktorú mu patrí mzda presne stanovená podľa špeciálneho predpisu. Prípadné navýšenie mzdy nad zákonom stanovenú sumu o náhradu za dovolenku, aj to len nevyčerpanú, musí schváliť obecné zastupiteľstvo. Z obsahu predložených dôkazov žalobcom nevyplýva, že tieto podmienky pre priznanie náhrady za nevyčerpanú dovolenku boli splnené, preto je odvolacia námietka žalobcu neopodstatnená.

Čo sa týka ďalších odvolacích námietok žalovaného ani tieto nie sú spôsobilé privodiť zmenu, alebo zrušenie napadnutej časti rozhodnutia. Aj odvolací súd má za to, že žalovaný opätovne nesprávne kvalifikuje svoj úkon vo vzťahu k súdu. Odvolací súd v súvislosti s jeho námietkou týkajúcou sa nerozhodnutia o celom predmete konania poukazuje na skutočnosť, že súd postupom podľa ustanovenia § 98 O.s.p., rozhodol o vylúčení nároku o zaplatenie príslušenstva na samostatné konanie, v ktorom bude o ňom rozhodnuté, kde budú vyhodnotené všetky námietky.

Odvolací súd sa stotožňuje s posúdením veci prvostupňovým súdom, ktorý správne vychádzal pri výpočte nárokov žalobcu z priemerného mesačného platu žalobcu, ktorý je stanovený podľa ustanovení zákona o právnom postavení a platových pomeroch starostov ako 1,83- násobok priemerného platu pracovníka v národnom hospodárstve. Prepočet vykonaný prvostupňovým súdom bol vykonaný správne. Žalovaný v odvolaní namieta, že prvostupňový súd sa nevyporiadal so skutočnosťou, že uplatnené sumy preplátok na plate majú byť priznané proti žalovanému brutto. Odvolací súd v tejto súvislosti v súlade so zásadou rovnosti účastníkov konania a najmä zásadou kontradiktórnosti konania poznamenáva, že žalovaný svojou kompenzačnou námietkou podaním zo dňa 03.05.2012 presne špecifikovaným petitom namietal sumu 946,26 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % od 11.01.2011 do zaplatenia. Odvolací súd má za to, že nebolo úlohou súdu prvého stupňa návrhy účastníkov prekračovať a vyššie uvedené základné zásady občianskeho súdneho konania porušovať, preto je námietka žalovaného týkajúca sa vyššej sumy započítaných preplátok na plate neopodstatnenou.

Zo zápisnice z pojednávania na prvostupňovom súde zo dňa 19.04.2013 vyplýva, že žalobca zobral návrh späť v časti splátok, ktoré boli zaplatené v zmysle podania zo dňa 19.02.2013. Z podania žalobcu zo dňa 19.02.2013 odvolací súd zistil, že žalobcovi žalovaný vyplácal splátky postupne od januára 2011 po 113,26 Eur. Spolu preto suma späťvzatia bola vo výške 2.831,50 Eur, pričom v odvolaní ju žalobca, ktorý má dispozičné právo určovania rozsahu žalobného nároku a jeho späťvzatia, nenamietal.

V súvislosti so späťvzatím žaloby odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 96 ods. 1, 2 O.s.p. vyhovieť odvolaniu proti výroku o zastavení konania je možné iba výnimočne, a to v prípade, ak došlo k nesprávnemu hodnoteniu prejavu žalobcu (v prípade, že nemal záujem na späťvzatí žaloby), alebo ak súd nevzal do úvahy vážne dôvody žalovaného, pre ktoré nesúhlasil so späťvzatím návrhu. Vážnymi dôvodmi, ktoré opodstatňujú nesúhlas so späťvzatím žaloby, spravidla spočívajú v tom, že žalovaný alebo iný účastník konania má právny, alebo iný (morálny, procesno-ekonomický, atď) záujem na tom, aby o žalobe bolo meritórne rozhodnuté. To, že má vážne dôvody, tvrdí a preukazuje ten, kto so späťvzatím žaloby nesúhlasí. Súd prvého stupňa postupoval správne, keď vychádzal z dispozičného práva žalobcu vziať žalobu späť, pričom náležite vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný na uvedenom pojednávaní nevyjadril nesúhlas s uvedeným späťvzatím. Rovnako tak ani v odvolaní, v ktorom má možnosť žalovaný vyjadriť dôvody svojho nesúhlasu so späťvzatím, neuviedol žiadne vážne dôvody, pre ktoré nesúhlasí so späťvzatím návrhu sčasti.

Vzhľadom na predmet konania bolo a je na výlučnej vôli žalobcu, či tento predmet konania chce uplatniť v celej výške, alebo len sčasti. Ak už tento predmet konania uplatnil vo výške 4.870,38 eur s príslušenstvom, potom v rámci jeho dispozičného práva (dominus litis) môže žalobu vziať späť voči žalovanému v akomkoľvek rozsahu, a to za splnenia podmienok stanovených v § 96 O.s.p. Vo veci došlo ku späťvzatiu žaloby voči žalovanému v časti zaplatenej sumy žalovaným vo výške 2.831,50 Eur. Odvolací súd z tvrdení žalovaného ani v odvolaní nevzhliadol žiadne vážne dôvody, pre ktoré nebolo opodstatnené zastavenie konania sčasti.

Na margo odvolacích námietok účastníkov konania vo vzťahu k výroku o trovách konania treba uviesť, že prvostupňový súd postupoval pri jej priznávaní v zmysle zásady zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p., keď vychádzal pri výpočte zo sumy 3.924,12 Eur, v ktorej bol žalobca úspešný (81 % zo sumy 4.870,38 Eur) a sumy 946,26 Eur, v ktorej bol úspešný žalovaný (19 % zo sumy 4.870,38 Eur) a po ich odpočítaní správne stanovil úspech žalobcu na 62 %, v ktorých rozsahu boli priznané trovy konania. Čo sa týka výšky priznanej odmeny odvolací súd preskúmal vyúčtovanie predložené právnym zástupcom žalobcu a vykonané úkony právnej služby, pričom dospel k záveru, že priznaná výška súdom prvého stupňa je správna. Platí to aj napriek namietaným úkonom žalobcu vykonaným dňa 29.12.2011 a 19.2.2013. Prvostupňový súd priznal žalobcovi náhradu trov konania za úkon právnej služby zo dňa 13.2.2013, ktorý odvolací súd nepovažoval za účelný, keďže iba doručenie dôkazu, plnenia rozpočtu obce Malý Slivník, s prípisom bez relevantnej zmeny tvrdených skutkových a právnych okolností vo veci za takýto považovať nemožno. Ani v odvolaní namietaný úkon právnej služby zo dňa 29.12.2011 kritérium účelnosti nespĺňa, keďže vyjadrenie účastníka konania v krátkom po sebe nadväzujúcom časovom intervale, pred resp. po pojednávaní vo veci, ako tomu bolo v tomto prípade, nie sú účelnými, nakoľko stanovisko má byť a môžu byť prezentované ústne na samotnom pojednávaní, pričom v uvedenom prípade sú v stanovisku uvedené obdobné skutočnosti konštatované koncipentom právneho zástupcu žalobcu už na pojednávaní konanom dňa 23.11.2011. Naopak namietaný úkon právnej služby zo dňa 11.4.2013, na ktorý bol na pojednávaní vyzvaný, toto kritérium podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa, preto žalobcovi náhrada patrí. Rekapitulovaním a prepočtom uvedených úkonov právnych služieb je výška náhrady stanovená prvostupňovým súdom správna.

Vzhľadom na vyššie uvedené má odvolací súd za to, že prvostupňový súd vec posúdil v súlade s hmotným právom, preto potvrdil jeho rozhodnutie zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. ako vecne správne.

Následne odvolací súd uznesením č.k. 10C/133/2011-249 zo dňa 22.05.2013 uložil žalovanému zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 65,50 Eur podľa položky č. 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalovaný. Konanie o zaplatenie odstupného bývalému starostovi je podľa neho konaním, v ktorom ide o nakladanie s verejnými prostriedkami obce. Z uvedeného dôvodu je preto obec v tomto prípade podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b) zákona o súdnych poplatkoch oslobodená od súdnych poplatkov.

Aj pri preskúmaní odvolaní napadnutého uznesenia bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený toto uznesenie preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O.s.p.). Po takomto preskúmaní napadnutého uznesenia dospel odvolací súd k záveru, že odvolacie námietky žalovaného nie sú spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého uznesenia.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b) zákona o súdnych poplatkoch obce a vyššie územné celky v konaní vo veciach verejného a spoločensky prospešného záujmu.

V prejednávanej veci nie je daný dôvod na osobné oslobodenie žalovaného od súdnych poplatkov podľa citovaného ustanovenia § 4 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch, nakoľko podľa názoru súdu nejde o konanie vo veciach verejného a spoločensky prospešného záujmu. Len zo samej skutočnosti, že účastníkom predmetného konania je obec, ktorá ako orgán samosprávy plní úlohy aj na úseku sociálnej pomoci, zabezpečuje verejnoprospešné služby, utvára a chráni zdravé podmienky a zdravý spôsob života a práce obyvateľov obce a plní aj úlohy podľa osobitných predpisov, nemožno vyvodiť záver, že predmetom konania je vec verejného a spoločensky prospešného záujmu. Nárok obce na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa citovaného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. b) Zákona o súdnych poplatkoch vzniká len v konaniach, ktorých predmetom sú vzťahy, ktoré vznikli pri plnení tých úloh obce, ktoré sú priamym zabezpečovaním verejných potrieb alebo s ním bezprostredne súvisia. Uvedené konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 4 Obdo 27/2002 zo dňa 24.10. 2002.

Skutočnosť, že odstupné starostu je vyplácané z rozpočtu obce v prejednávanej veci neodôvodňuje automaticky oslobodenie žalovaného od súdnych poplatkov. Odvolací súd má za to, že rozhodovanie o odstupnom bývalého starostu nemožno subsumovať pod pojem verejný a spoločensky prospešný záujem tak, ako to má na mysli ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) zákona o súdnych poplatkoch, preto uznesenie súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.